

karanlık kütüphane

Robert McCammon

Kuğu Şarkısı

Çeviren
Esat Ören

“Bir zamanlar adamın biri ateşe âşık olmuş.”

DÖNÜŞÜ OLMAYAN NOKTA

*Bir Zamanlar/
Rahibe Creep/
Kara Frankenstein/
Ürkünç Çocuk/
Kral Şövalyesi/*

Bir – Bir Zamanlar

16 Haziran

Doğu Yaz Saati: 22.27

Washington D.C.

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı piposunu yakmak için az önce kibriti çaktığında parlayan alevi görünce, bir zamanlar ateşle bir aşk ilişkimiz vardı, diye geçirdi içinden.

Kibrit alevi yükseldikçe büyülenmiş gibi ona baktı; gözlerinin önüne yüzlerce metre yüksekliğinde bir alev kulesi çok sevdiği ülkesini sarmış, şehirleri, kasabaları kül ederek nehirleri buharlaştırmış, ülkenin can damarı çiftlikleri yok etmiş ve yetmiş milyon insanın küllerini karanlık gökyüzüne savurmuş gibi bir manzara geliyordu. Alev kibritin üstünde ilerlerken o küçücük ölçekte hem yaratma hem yok etme gücünün olduğunu, bu ateşin hem yemek pişirebildiğini, karanlığı aydınlatabildiğini, hem de demiri eritebildiğini, insanları kavurabildiğini fark etti. Alevin tam ortasında kımıldasız kıvılcık bir göze benzeyen bir şey açılınca, başkan çılgınlık atmak istedi. Sabahın ikisinde bir soykırım gördüğü kâbustan uyanmış, ağlamaya başlamış, kendini tutamamıştı; eşi onu yatıştırmaya çalıştıysa da o elinde olmadan bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya devam etmişti. Oval Ofis'e gidip gün doğana kadar orada oturarak haritaları ve üst düzey güvenlik raporlarını tekrar tekrar gözden geçirmiş ve tümünün aynı şeyi belirttiğini görmüştü: İlk Darbe.

Ateş parmaklarını yaktı. Kibriti sallayarak söndürdü ve önündeki başkanlık mührü olan kül tablasına bıraktı. Sönen kibritten çıkan ince duman hava filtresi sisteminin menfezine doğru kıvrılmaya başladı.

"Başkanım?" dedi birisi. Başkan başını kaldırıncaya, Durum Değerlendirme Odası'nda onunla birlikte oturan bir grup yabancıyı

ve önündeki ekranda dünyanın yüksek-çözünürlüklü bilgisayar haritasını gördü; etrafında yarım daire biçiminde yığılmış telefonlar ve video ekranları bir savaş jetinin kokpitini andırıyordu. “Keşke bu koltukta benim yerime başka biri oturuyor olsaydı, bense hâlâ dünya hakkındaki gerçeği bilmeyen bir senatör olsaydım,” diye geçirdi içinden. “Başkanım?”

Başkan elini alnına götürdü. Cildi soğuk ve nemliydi. İçinden, “Tam da grip olmanın zamanıydı,” dedi ve bu durumun saçmalığına neredeyse gülecekti. “Başkanların hastalık izinleri olmaz, çünkü bir başkan asla hasta olmamalıdır,” diye düşündü. Oval masada ona hitap eden kişiye odaklanmaya çalıştı; herkes ona bakıyordu: Gergin ve kurnaz başkan yardımcısı; göğsü hizmet madalyalarıyla dolu üniforması içinde dimdik oturan Oramiral Narramore; taştan oyulmuş gibi görünen yüzünde gözleri iki keskin mavi camı andıran Orgeneral Sinclair; görünüşüyle sevimli bir dedeyi andıran, fakat hem basın mensupları hem de iş arkadaşları tarafından “Demir Hans” olarak anılan Savunma Bakanı Hannan; Sovyet Askeri Gücü konusundaki üst düzey yetkili Orgeneral Chivington; her zamanki lacivert, ince çizgili takım elbisesi içinde, asker tıraşlı Kurmay Başkanı Bergholz ve diğer askeri personelle danışmanlar.

Başkan, “Evet?” dedi Bergholz’a.

Hannan önündeki su bardağına uzanıp bir yudum içtikten sonra, “Başkanım, devam etmemi isteyip istemediğinizi soracaktım,” dedi. Okumakta olduğu rapor sayfasının üstünü tıklattı.

“Ah, pipom sönmüş,” dedi içinden. “Az önce yakmamış mıydım?” Kül tablasındaki sönmüş kibrite baktı ama bunun oraya nasıl geldiğini hatırlayamadı. Bir an gözlerinin önüne John Wayne’in yüzü geldi; çocukken seyrettiği bir siyah beyaz filmde Dük’ün dönüşü olmayan noktayla ilgili bir şey söylediği bir sahneydi bu. “Evet,” dedi başkan, “devam et.”

Hannan masanın etrafında toplanan diğerlerine hızlıca bir göz attı. Hepsinin önünde bu raporun kopyalarıyla birlikte NO-RAD ve SAC kaynaklı şifreli raporlar vardı. “Yaklaşık üç saat önce,” diye devam etti Hannan, “işler hâldeki son SKY-EYE (Gök gözü) gözlem uydumuz, Chatyrka, S.S.C.B. üstünde pozisyon alırken bir

parlamaya maruz kaldı. Bütün optik sensörlerimizi, kameralarımızı kaybettik ve diğer SKY-EYE uydularımızda olduğu gibi, bunun da muhtemelen Magadan yakınlarındaki bir noktadan uygulanan kara konuşlu bir lazer tarafından imha edildiğini düşünüyoruz. SKY-EYE 7 körleştirildikten yirmi dakika sonra biz de Malmstrom AFB lazerimizi kullanarak Kanada üstüne yaklaşan bir Sovyet gözlem uydusunu parlattık. Hesaplarımıza göre biri kuzey Pasifik'te, diğeri İran-Irak sınırı üzerinde olmak üzere ellerinde hâlâ iki gözlem uydusu bulunuyor. NASA hâlen SKY-EYE 2 ve 3'ü onarmaya çalışıyor ama diğerleri artık tamamen uzay çöplüğü hâlinde. Bütün bunların anlamı, efendim, Doğu Yaz Saatiyle yaklaşık üç saat önce," Hannan odanın gri beton duvarındaki dijital saate baktı, "artık kör olduğumuzdur. Son gözlem fotoğraflarımız saat 18.30'da Jelgava üzerinden çekildi." Önündeki konsola bağlı bir mikrofonu açıp, "SKY-EYE gözlem 7-16 lütfen," dedi.

Haber bilgisayarı istenen verileri bulana kadar geçen üç saniye boyunca kimse konuşmadı. Büyük duvar ekranındaki dünya haritası kararıp, yerini bir Sovyet ormanını gösteren yüksek irtifalı uydu fotoğrafına bıraktı. Bu resmin tam ortasında minik çizgilerle gösterilen yollarla birbirine bağlanan bir toplu iğne başları kümesi vardı. "On iki kat büyüt," dedi Hannan. Fotoğraf kemik gözlüklerine yansıyor.

Fotoğrafı on iki kat büyüttüklerinde yüzlerce kıtalar arası balistik füze siloları, Durum Odası'ndaki ekran sanki bir pencereymişçesine net göründü. Yolların üstünde etrafa toz saçan kamyonlar, hatta füze tesisinin beton sığınakları ve radar çanakları yanındaki askerler bile görünüyordu. "Gördüğünüz gibi, bir şeye hazırlanıyorlar," diye devam etti Hannan. Yale Üniversitesi'nde askeri tarih dersleri verircesine sakın ve tarafsız bir sesle konuşuyordu. "Muhtemelen daha fazla radar donanımı getiriyorlar ve o savaş başlıklarını hazır ediyorlar, benim düşüncem bu yönde. Sırf bu tesiste içinde altı yüz savaş başlığı bulunan iki yüz altmış üç silo saydık. Bundan iki dakika sonra SKY-EYE körleştirildi. Ama bu resim zaten bildiğimiz bir şeyi kanıtlıyor: Sovyetler üst düzey bir hazırlık içindeler ve devreye soktukları yeni donanımları görmemizi istemiyorlar. Bu da bizi Orgeneral Chivington'un raporuna getiriyor. Orgeneralim?"

Chivington önündeki yeşil klasörün mührünü koparıırken diğerleri de aynı şeyi yaptılar. İçinde sayfalarca belge, grafik ve harita vardı. Orgeneral gür sesiyle, “Baylar,” dedi, “Sovyet savaş makinesi son dokuz ay içinde kapasitesini yüzde on beş artırmış bulunuyor. Sizlere Afganistan, Güney Amerika veya Basra Körfezi’nden bahsetmeme gerek yok ama dikkatinizi Double 6 Double 3 olarak işaretlenmiş belgeye çekmek isterim. Bu, Rus Sivil Savunma Sistemi’ne aktarılan ikmal malzemelerini gösteren bir grafikdir ve son iki ay içinde bu miktarın nasıl yükseldiğini siz de görebilirsiniz. Sovyet kaynaklarımızın bildirdiğine göre şehir nüfusunun yüzde kırkıdan fazlası ya şehir dışına taşınmış ya da serpinti sığınaklarında yaşamaya başlamış...”

Chivington Sovyet Sivil Savunması hakkında konuşurken başkanın aklı sekiz ay öncesine, sinir gazı savaşı ve taktik nükleer saldırılarının gerçekleştiği Afganistan’daki o korkunç son günlere gitti. Afganistan’ın düşmesinden bir hafta sonra Beyrut’taki bir apartmanda on iki buçuk kilotonluk bir nükleer cihaz patlamış ve o talihsiz şehri radyoaktif bir enkaz yığını hâline getirmişti. Nüfusun neredeyse yarısı hemen ölmüştü. Çeşitli terör örgütleri bu eylemi zevkle üstlenmişler, Allah’tan gelecek daha büyük felaketler vadetmişlerdi.

O bombanın patlamasıyla birlikte Pandora’nın içi dehşetle dolu kutusu açılmış oldu.

14 Mart’ta Hindistan, Pakistan’a kimyasal silahlarla saldırmış, Pakistan da buna Jaipur şehrine füze saldırısı yaparak karşılık vermişti. Üç Hindistan nükleer füzesi Karaçi’yi yerle bir ettikten sonra bu savaş Thar Çölü’nde çıkmaza girerek son bulmuştu.

2 Nisan’da İran, Irak’a Sovyetlerin sağladığı nükleer füzeleri yağdırmış, İranlıları durdurmaya çalışan Amerikan birlikleri de bu girdaba çekilmişti. Sovyet ve Amerikan jetleri Basra Körfezi üstünde savaşırlarken bütün bölge alevler içinde kalmıştı.

Kuzey ve Güney Afrika’da sınır savaşları patlak vermişti. Dünyanın en küçük ülkeleri bile mevcut bütün servetlerini silah tacirlerinden kimyasal ve nükleer silahlar almak için harcıyordu. İttifaklar bazen askeri baskılardan, bazense keskin nişancıların kurşunları yüzünden bir gecede değişiveriyordu.

Key West’in on beş kilometre ötesinde ateş açma heveslisi bir

Amerikan F-18 pilotu, 4 Mayıs günü arıza yapmış bir Rus denizaltısına havadan-karaya bir füze göndermişti. Küba'da konuşlanmış Rus jetleri hemen havalanmış ve desteğe gelen bir filonun hem birinci pilotunu hem de diğer ikisini vurmuşlardı.

Dokuz gün sonra kuzey kutbunda kedi-fare oyunu oynamakta olan bir Sovyet ve bir Amerikan denizaltısı çarpışmıştı. Bundan iki gün sonra Kanada'daki Erken Uyarı sistemi yaklaşmakta olan yirmi uçağı belirleyince, batıdaki bütün A.B.D. hava kuvvetleri üsleri teyakkuza geçmiş fakat bu uçaklar herhangi bir temasta bulunmadan geri dönüp kaçmışlardı.

16 Mayıs'ta bütün Amerikan hava üsleri Defcon 1 savunma pozisyonu almış, bundan iki saat sonra Sovyetler de aynı hamleye geçmişti. Milano, İtalya'daki Fiat tesislerinde patlatılan bir nükleer düzenek o günkü gerilimi artırmıştı; olayı Özgürlüğün Kızıl Yıldızı adındaki Komünist bir terör örgütü üstlenmişti.

Mayıs ve haziran ayları boyunca Kuzey Atlantik ve Kuzey Pasifik'te su üstü gemileri, denizaltılar ve uçaklar arasındaki olaylar devam etmişti. Oregon sahilinin otuz deniz mili açıklarında bir kruvazör nedeni belli olmaksızın infilak edip batınca, Amerikan hava üsleri Defcon 2 savunma durumuna geçmişti. Ülke karasuları içinde tespit edilen Sovyet denizaltı sayısı giderek artarken Rus savunmasını test etmek üzere Amerikan denizaltıları da gönderilmişti. SKY-EYE uyduları körleştirilmeden önce Sovyet ICBM tesislerindeki faaliyeti kaydetmişlerdi; başkan, Sovyetlerin de kendi casus uyduları körleştirilmeden önce Amerikan üslerindeki faaliyeti gördüklerini biliyordu.

Dergilerin "Nemrut Yaz" olarak adlandırdıkları 13 Haziran'da Hawaii ve San Francisco arasında seyreden yedi yüz yolculu *Tropic Panorama* isimli bir yolcu gemisi telsizle tanıtılanmamış bir denizaltı tarafından ısrarla takip edildiğini bildirmişti.

Bu da *Tropic Panorama*'dan alınan son mesaj olmuştu.

O günden itibaren Amerikan deniz kuvvetleri gemileri fırlatılmaya hazır nükleer füzelerle Pasifik'te devriye görevi yapmaktaydılar.

Başkan o filmi hatırladı: Film düşmek üzere olan bir uçak hakkındaydı ve Pilot John Wayne, mürettebatına dönüşü olmayan noktayı, bu noktadan sonra uçağın geri dönemeyeceğini ve sonuç ne

olursa olsun ileriye gitmek zorunda kalacağını anlatmıştı. Dönüşü olmayan nokta son zamanlarda başkanın aklından çıkmıyordu; havalinde arızalı bir uçağın pilotuydu, karanlık ve ürkünç bir okyanusun üstüne uçuyor, karayı görmek ümidiyle bakınıyordu ama kokpitin kumandası parçalanmıştı ve uçak giderek alçalırken yolcuların çığlıkları kulaklarında çınlıyordu.

Masadaki diğer adamlar ona bakarlarken, “Yine çocuk olmak isterdim,” diye geçirdi içinden, “yüce Tanrım, artık kumanda mevkiinde olmak istemiyorum!”

Orgeneral Chivington raporunu bitirmişti. Başkan, orgeneralin neler söylediğini tam olarak anlamamış olsa da, “Teşekkür ederim,” dedi. Onun konuşmasını, herhangi bir şey yapmasını bekleyen adamların gözlerini üstünde hissediyordu. Başkan kırklı yaşlarının sonlarında, siyah saçlı, yakışıklı sayılacak bir adamdı; kendisi de bir pilottu, NASA mekiği *Olympian*’ı uçurmuş ve sırt roketiyle uzayda ilk yürüyenlerden biri olmuştu. Bulutların altındaki dünya yerküresine bakarken gözleri yaşarmış ve telsizle, “Sanırım Tanrı’nın neler hissettiğini anlıyorum, Houston,” demişti. Onun bu mesajı, başkan seçilmesinde her şeyden daha büyük bir rol oynamıştı.

Ama ondan önceki başkanların hataları ona miras kalmıştı ve yirmi birinci yüzyılın arifesinde dünyaya dair gülünç denecek kadar saftı.

Seksenli yılların ortasında yeniden canlanan ekonomi kontrolden çıkmış durumdaydı. Suç oranı artmış, hapishaneler tıka basa dolmuştu. *New York Times*’ın “Ayak Takımı” olarak adlandırdığı yüz binlerce evsiz insan Amerika sokaklarında dolanıyor, bir yere sığınacak kadar para bulamıyor, akılları bu dünyanın baskısıyla başa çıkmaya yetmiyordu. “Yıldız Savaşları” askeri programı milyarlarca dolara mal olmuş ve felaketle sonuçlanmıştı, çünkü makinelerin ancak insanlar kadar iyi çalışabileceği çok geç anlaşılmıştı ve uzay platformunun karmaşıklığı hem insanları hayrete düşürmüştü hem de bütçeyi ziyadesiyle aşmıştı. Silah tacirleri Üçüncü Dünya ülkelerine ve iktidar hırsıyla gözü dönmüş liderlere ham ve güvenilmez nükleer teknolojiler satarak dünya çapında tehlikeye neden olmuşlardı. Hiroşima’yı buharlaştıran güçteki on iki kilotonluk bombalar artık el bombası kadar yaygınlaşmış ve evrak çantalarında bile taşınabilir

hâle gelmişti. Polonya ve Varşova'daki isyanlar ve sokak çatışmalarıyla Birleşik Devletler ve Sovyetler arasındaki ilişkiler bir önceki kış buz keserken, bunu CIA'in Polonyalı Özgürlük liderlerine utanç verici bir suikast girişimi izlemişti.

"Artık dönüşü olmayan noktadayız," diye düşündü başkan. İçinden gülmek geldi ama dudaklarını iyice sıkarak kendini tuttu. Korkunç bir sonu işaret eden karmaşık raporları sindirmeye çalıştı: Bu raporlara göre Sovyetler Birliği Amerika Birleşik Devletleri'ni bütünüyle yok edecek bir ilk darbeye hazırlanıyordu.

"Başkanım?" diyen Hannan odadaki huzursuz sessizliği bozdu. "Bir sonraki raporu Oramiral Narramore bildirecek. Oramiralim?"

Başka bir klasörün daha mührü açıldı. Altmışlı yaşlarının ortasında, sıırım gibi bir adam olan Oramiral Narramore gizlilik dereceli verileri okumaya başladı: "Saat 19.12'de güdümlü füze taşıyan Fife muhribinden kalkan Britanya keşif helikopterleri Bermuda'nın 105 kilometre açığına sono şamandıraları bırakarak altı tane tanıtlanmamış denizaltının varlığını saptadı. Eğer bu denizaltılar kuzeydoğu sahiline yaklaşıyorlarsa, New York City'ye, Newport News'a, doğu sahil şeridine, Beyaz Saray'a ve Pentagon'a vuruş menziline girmişler demektir." Oramiral bakışlarını başkana çevirdi, gözleri kalın gri kaşlarının altından puslu bakıyordu. Beyaz Saray oturdukları yerin yirmi metre yukarısındaydı. "Eğer sadece altı tanesi görülmüşse, Rusların oralarda bunun en az üç katı daha fazla denizaltısı var demektir. Beş dakika içinde birkaç yüz savaş başlıklı füze atabilirler." Sayfayı çevirdi. "Bir saat önce on iki Delta II sınıfı Sovyet denizaltısı hâlâ San Francisco'nun doksan kilometre kuzeybatısındaki konumlarını korumaktaydı."

Başkan sanki tüm bunlar uyanıkken gördüğü bir rüyaymışçasına sersemlemiş hâldeydi. "Düşün!" dedi içinden. "Lanet olsun, düşün!" Sonra kendine bile yabancı gelen bir sesle, "Bizim denizaltılarımız nerede, Oramiralim?" diye sordu.

Narramore duvar ekranına başka bir bilgisayar haritası getirtti. Bu haritada S.S.C.B. Murmansk'ın üç yüz kilometre kuzeydoğusunda bir dizi ısıtılı nokta görünüyordu. Ekranaya getirilen ikinci haritada Baltık Denizi ve Riga'nın kuzeybatısında konuşlanan nükleer

denizaltılar vardı. Üçüncü haritaysa Alaska'yla Sovyet ana karası arasındaki Bering Denizi'nde bulunan denizaltıları gösteriyordu. "İvan'ı demir bir halka içine aldık," dedi Narramore, "emrederseniz, bu halkanın dışına çıkmaya çalışan her şeyi batırabiliriz."

Hannan kısık ama kararlı bir sesle, "Bence durum gayet net," dedi, "Sovyetleri gerilemeye zorlamalıyız."

Başkan sessiz kaldı; mantıklı düşünceleri bir araya getirmeye çalışıyordu. Avuçları ter içindeydi. "Ya ilk darbeyi düşünmüyorlarsa? Ya bizim bunu düşündüğümüzü sanıyorlarsa? Eğer kuvvet gösterirsek, bu onları da aynısını yapmaya itmez mi?"

Hannan gümüş sigara tabakasından bir sigara çıkarıp yaktı. Başkanın gözleri bir kez daha aleve takıldı. Hannan sanki geri zekâlı bir çocuğa hitap eder gibi, "Başkanım," dedi, "Sovyetlerin saygı duyacağı tek şey kuvvettir. Bunu siz de bu odadaki herkes kadar biliyorsunuz, özellikle de Basra Körfezi olayından sonra. Toprak istiyorlar ve istediklerini elde etmek için kendi muhtemel zayıatlarını göze alarak bizi yok etmeye hazırlanıyorlar. Ekonomileri bizimkinden daha kötü! Biz çözülene veya ilk darbeyi yapana kadar bizi zorlayacaklar. Eğer çözülüp dağılana kadar gecikirsek, Tanrı yardımcımız olsun."

"Hayır." Başkan başını iki yana salladı. Bunu daha önce de konuşmuşlardı ve bu fikir midesini bulandırıyordu. "Hayır. İlk darbeyi biz indirmeyeceğiz."

Hannan sabırla devam etti: "Sovyetler yumruk diplomasisinden anlarlar. Sovyetler Birliği'ni yok etmeliyiz demiyorum. Ama onlara köşeye sıkıştırılmayacağımızı, sahillerimizin karşısında ateşe hazır nükleer denizaltılarını bulundurmalarına izin vermeyeceğimizi kesin bir dille bildirmenin tam zamanıdır!"

Başkan ellerine baktı. Kravatının düğümü celladın ilmiği gibi hissettiriyor, koltuk altları ve sırtı terliyordu. "Ne demeye getiriyor-sun?" diye sordu.

"O lanet denizaltılara derhal engel olmalıyız. Eğer dönüp gitmezlerse onları imha ederiz. Bütün hava üslerinde ve ICBM tesislerinde Defcon 3 savunma durumuna geçeriz." Hannan kimlerin kendisini desteklediğini görmek için masadakilere hızla göz gezdirdi. Sadece başkan yardımcısı gözlerini kaçırdı ama Hannan onu zayıf bir adam

olduğunu ve fikrinin herhangi bir değer taşımadığını biliyordu. “Riga’dan, Murmansk’tan veya Vladivostok’tan ayrılan herhangi bir Sovyet nükleer denizaltısına engel oluruz. Sınırlı bir nükleer çatışmayı bile göze alarak o denizin kontrolünü tekrar ele geçiririz.”

“Abluka,” dedi başkan, “bu onları savaşılmaya daha hevesli yapmaz mı?”

Orgeneral Sinclair tipik Virginia aksanıyla, “Başkanım,” dedi, “ben- ce şöyle bir mantık izlemeliyiz: Onları cehenneme göndermek için kendi götümüzü de tehlikeye atabileceğimize inanmalılar. Yani, başkanım, Ruslar bize SLBM (denizaltıdan fırlatılan nükleer füze) yağdırdıkları takdirde, karşılığını fazlasıyla alacaklarını bilmeliler. Zayıf ne olursa olsun.” Sinclair önüne doğru eğilip gözlerini başkana dikti. “Onay verdiğiniz takdirde iki dakika içinde SAC ve NORAD’ı Defcon 3 durumuna getirebilirim. Bir B-1 filosunu bir saat içinde İvan’ın arka kapısına gönderebilirim. Onu şöyle, hafifçe bir dürtmek için...”

“Ama... O zaman onlara saldırdığımızı düşünürler.”

“Önemli olan, bizim korkmadığımızı bilmeleri.” Hannan tablaya külünü silkeledi. “Bu delice bir şey olur, kabul. Ama Ruslar korkudan çok deliliğe saygı duyarlar! Eğer parmağımızı bile kıpırdatmadan kıyılarımıza nükleer füzelerini getirmelerine göz yumarsak, Amerika Birleşik Devletleri’nin idam fermanını imzalamış oluruz!”

Başkan gözlerini kapadı. Sonra açtı. O arada yanan şehirleri, bir zamanlar insan olan kömürleşmiş şeyleri görmüştü. “Üçüncü Dünya Savaşı’nı başlatan adam olmak istemiyorum,” dedi, “bunu anlayabiliyor musunuz?”

“Zaten başladı bile,” dedi Sinclair, “yahu bütün dünya savaş hâlinde ve herkes İvan’ın veya bizim nakavt yumruğunu vurmamızı bekliyor. Belki de dünyanın geleceği kimin daha deli olmak istediğine bağlı! Hans’la aynı fikirdeyim; çok yakında harekete geçmezsek, felaketimiz olur.”

“Geri çekileceklerdir,” dedi Narramore, “daha önce de çekilmişlerdi. O denizaltıların peşine imha grupları gönderip onları sudan çıkarmayı başarırırsak, sınırın nerede çizildiğini anlayacaklardır. O hâlde: Oturup bekleyecek miyiz, yoksa onlara dişlerimizi gösterecek miyiz?”

“Başkanım,” dedi Hannan. Bir kez daha saate baktı ve onu elli sekiz geçtiğini gördü. “Sanırım artık karar size kalıyor.”

Neredeyse, “Bunu istemiyorum!” diye bağıracaktı. Zamana ihtiyacı vardı, Camp David’e gitmek veya senatörken büyük keyif aldığı o uzun balık avlarına çıkmak istiyordu. Ama artık zaman yoktu. Ellerini sımsıkı kavuşturmuştu; yüzü o kadar gerilmişti ki, bir maske gibi çatlayıp altından çıkana görmekten korkuyordu. Başını kaldırıp bakınca, karşısındaki o güçlü adamların hâlâ orada olduklarını gördü ve kendini toparladı.

Karar. Karar verilmesi lazımdı. Hemen şimdi.

“Evet.” Bu kelime daha önce hiç bu kadar korkutucu gelmemişti. “Pekâlâ. Defcon 3 durumuna geçelim.” Duraklayıp derin bir nefes aldıktan sonra devam etti: “Oramiralim, özel görev kuvvetlerinizi hazır edin. Orgeneral Sinclair, o B-1’lerin Rusya topraklarını bir santim bile geçmelerini istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Ekibim o sınırı uykularında bile geçebilirler.”

“Kodlarınızı tuşlayın.”

Sinclair önündeki klavyede işe koyulduktan sonra önündeki telefonunu açıp aşağıdaki birliklere sesli yetkilendirmeyi yaptı: Omaha’daki Stratejik Hava Komutanlığı, Colorado, Cheyenne Dağındaki Kuzey Amerika Hava Savunma kalesi. Oramiral Narramore telefonunu açar açmaz Pentagon’daki Deniz Kuvvetleri Operasyon şubesine bağlandı. Birkaç dakika içinde ülkenin hava ve deniz üslerinde olağanüstü bir faaliyet başlayacaktı. Defcon 3 kodları tellerden geçerek radar donanımlarına, sensörlere, bilgisayarlara ve diğer yüzlerce yüksek teknoloji askeri donanıma, Cruise füzelerine ve Montana’dan Kansas’a kadar olan bölgede gizlenmiş binlerce nükleer başlıklı füze silolarına erişecekti.

Başkan uyuşmuş gibiydi. Karar verilmişti. Kurmay Başkanı Bergholz toplantıyı bitirdikten sonra başkanın yanına gelip omzunu tutarak ne kadar sağlam ve doğru bir karar verdiğini söyledi. Askeri danışmanlar ve memurlar Durum Odası’ndan çıkıp asansöre giderlerken başkan odada tek başına kaldı. Piposu sönmüştü ama tekrar yakmak da istemiyordu.

“Başkanım?”

Yerinden sıçrayıp sesin geldiği yöne döndü. Hannan kapının yanında duruyordu. “İyi misiniz?”

Başkan ruhsuzca gülümseyerek, “Çok iyiyim,” dedi. Astronot olarak yaşadığı görkemli günler gözünün önünden geçiyordu. “Hayır, yani bilmiyorum. Herhalde iyiyimdir.”

“Doğru kararı verdiniz. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sovyetler bizim korkmadığımızı anlamalılar.”

“Korkuyorum, Hans. Çok korkuyorum!”

“Ben de korkuyorum, hatta herkes korkuyor ama korkunun bizi yönetmesine izin vermemeliyiz.” Masaya yaklaşp, bazı dosyalar-daki sayfaları karıştırdı. Birkaç dakika sonra genç bir CIA görevlisi bütün belgeleri imha etmeye gelecekti. “Bence Julianne ve Cory’yi bu gece hazır olur olmaz Bodrum’a göndermeniz iyi olur. Basına açıklayacak bir şeyler buluruz.”

Başkan başını sallayıp onayladı. Bodrum, Delaware’de başkanın eşini, on yedi yaşındaki oğlunu, üst düzey kabine üyelerini ve personeli, bir megatonluk nükleer başlığın doğrudan saldırısı dışında her şeyden koruyacağı umulan bir yeraltı sığınağıydı. Özenle inşa edilmiş olan bu Bodrum’la ilgili haberler medyaya sızdıktan sonra ülkenin dört bir tarafında buna benzer yeraltı sığınakları türemiş; bazıları eski madenlerin içine, bazılarıysa dağların içine kazılarak yapılmıştı. “Hayatta kalma” ticareti hiç olmadığı kadar geliyordu.

“Konuşmamız gereken bir konu var,” dedi Hannan. Başkan onun gözlük camlarından yansıyan çökmüş gözlerini ve bitkin yüzünü görrebiliyordu. “Pençeler.”

“Henüz zamanı gelmedi,” dedi başkan. Midesi düğümlenmişti. “Şimdi zamanı değil.”

“Evet, zamanı geldi. Bence Hava Kumanda Merkezi’nde daha emniyette olursunuz. İlk hedeflerinden biri Beyaz Saray’ın çatısı olacaktır. Ben Paula’yı Bodrum’a göndereceğim ve bildiğiniz gibi oraya kimi isterseniz göndermek sizin yetkiniz dâhilindedir. Ama uygun görürseniz ben Hava Kumanda Merkezi’nde size katılmak isterim.”

“Elbette. Senin de yanımda olmanı isterim.”

“Bir de,” diye devam etti Hannan, “uçakta bileğine kelepçelen-

miş bir evrak çantası olan bir Hava Kuvvetleri subayı bulunacak. Kodlarınızı biliyor musunuz?”

“Biliyorum.” O kodlar başkanlık makamına geçer geçmez öğrendiği ilk şeyler arasındaydı. Ensesinin gerildiğini hissetti. “Ama... Onları kullanmak zorunda kalmayacağım, değil mi, Hans?” diye ne-redeyse yalvarırcasına sordu.

“Büyük ihtimalle buna gerek kalmaz. Ama gerektiği takdirde – kullanırsanız– o zamana kadar bizim çok sevdiğimiz Amerika ölmüş ve hiçbir işgalci asla Amerikan topraklarına girememiş olacak.” Uzanıp başkanın omzunu şefkatle sıktı. “Değil mi?”

Başkan gözleri uzaklarda bir yere bakar gibi, “Dönüşü olmayan nokta,” dedi.

“Ne?”

“Dönüşü olmayan noktayı geçmek üzereyiz. Belki çoktan geçtik bile. Belki de geri dönmek için çok geçtir. Tanrı yardımcımız olsun, Hans. Karanlıkta uçuyoruz ve nereye gittiğimizi bilmiyoruz.”

“Oraya vardığımızda anlarız. Daha önce hep böyle oldu.”

“Hans?” Başkanın sesi bir çocuğunki gibiydi. “Eğer... Tanrı olsaydın... Bu dünyayı yok eder miydin?”

Hannan bir an sessiz kaldıktan sonra, “Sanırım... Bekleyip seyrederdim,” dedi, “yani Tanrı olsaydım.”

“Ne için bekleyip seyrederdin?”

“Kimin kazanacağını öğrenmek için. İyilerin mi, kötülerin mi.”

“Bu saatten sonra bir fark var mı ki?”

Hannan duraksadı. Cevap verecek gibi oldu ama sonra cevabı bilmediğini fark etti. “Asansörü çağırayım,” diyerek Durum Odası’ndan çıktı.

Başkan kavuşturduğu ellerini çözdü. Tepedeki lambalar üstünde başkanlık simgesi olan kol düğmelerini parlatıyordu.

“Çok iyiyim,” dedi kendi kendine, “Bütün sistemler hazır.”

İçinde bir şey kopar gibi oldu, az kalsın ağlayacaktı. Evine gitmek istiyordu ama evi oturduğu bu koltuktan çok uzaktaydı.

“Başkanım?” diye seslendi Hannan.

Başkan çok yaşlı bir adam gibi yavaşça yerinden kalkıp gelecekle yüzleşmek üzere yürümeye başladı.